

ХРИСТИАНСКИ СЪВѢТЪ

Мѣсечно религиозно списание.

Всичко за «Християнски Съветъ» се изпраща до:
Павелъ Мишковъ—Хасково.

АБОНАМЕНТЪ

За год. 10 лв. Единъ бр., 1 лк. Всичко въ прѣдплатата.

СЪДЪРЖАНИЕ

Двѣ възражения
Изповѣдь на една млада душа
Младежки отдѣлъ
Изкуството на живота
Ти не пожела...

Двѣ Възражения

Желая въ тая статия да отговоря на двѣ възражения противъ Христа и Неговото изкупително дѣло.

Първото възражение е: Имало е много други мъченици, които, като Христа, сж умрѣли за доброто на свѣта; защо да почитаме Него повече отъ тѣхъ, или да отдаваме на Неговото дѣло повече стойностъ отколкото на тѣхното?

Отговарямъ: Ето едно отъ лошитѣ послѣдствия отъ това Сатанинско внушение, да мислимъ за Христа тъкмо така както мислимъ и за всѣки другъ добъръ човѣкъ. Колко унижително е за Господа Исуса Христа да Го сравняваме съ насъ човѣцитѣ, освѣнъ ако бждѣ съ цѣль да показваме, че Той до толкозъ прѣвъзхожда всички други, шото е невъзможно да е билъ просто човѣкъ и нищо друго, а трѣбва да е билъ и божественъ! Христосъ не билъ мъченикъ, въ сжщата смисълъ въ която говоримъ за Иванъ Гусъ и другитѣ мъченици. Що е мъченикъ? Мъченикъ е човѣкъ, комуто другитѣ отниматъ живота поради неговото подържане нѣкое важно дѣло (обикновено, религиозно дѣло). Той самъ би прѣдпочелъ да не умрѣ. Той наистина избира смъртъ

по-скоро отколкото да отстъпи отъ свѣѣстнитѣ си убѣждения; обаче тоя изборъ му се налага отъ другитѣ. Ако да не бѣхатъ, той би желалъ да умрѣ, освѣнъ така както умиратъ всичкитѣ човѣци.

Съ Христа не е било така. Той изрично казва—»Никой не Ми я (душата или животътъ) отнема» (Иоан. 10: 18). Че Той е могълъ да избави Себе Си ако се искалъ става явно отъ думитѣ Му, първо, въ Гетсиманската градина—»Дали мислишъ, че не мога сега да се примоя на Отца Си, и да Ми прѣдстави повече отъ 12 легесна ангели?» (Мат. 26: 53) и, послѣ, прѣдъ Пилата—»Ти не би ималъ никаква властъ надъ Мене, ако не бѣ ти дадено отъ горѣ» (Иоан. 19: 11). Тѣй че явствува, че даването на живота Си е било, отъ Христовата страна, една самоволна жертва, а не наложена Нему отъ другитѣ участъ,—както Самъ Той казва—»Азъ отъ Самосебе Си я (душата или живота) полагамъ» (Иоан. 10: 18). Но и при това, Христосъ изрично казва и туй, че нарочно за тая цѣль (а именно, да даде Себе Си като житно зърно да умрѣ въ земята и да принася много плодъ) е дошелъ на тоя — прѣдсмъртенъ — чредъ; (Иоан. 12: 24, 27) теже, че мисията, за която дойде на земята, бѣше да даде живота Си откупъ за мнозина (Мат. 20: 28) и така сжшо, че дойде да изпълни съ смъртъта Си прѣдвѣщания божественъ планъ, който и е билъ изявенъ чрезъ старозавѣстнитѣ пророчи (Лука 24: 25—27, Мат. 26: 54). Кой отъ човѣшкитѣ мъченици е даже сънувалъ да посреще тая за своето смъртъ или кой другъ е мислилъ нѣкога да гово-

ри така за смъртта имъ?

Не! Христовата смъртъ не е била, въ обикновената употрѣба на думата, мъченическа смъртъ. Тя е била нѣщо единствено, неподобно въ историята, нѣщо строго отъ своя родъ, нѣщо съ което никоя друга човѣшка смъртъ не може и за минута да се сравни. Тя е била изпълнение то на единъ прѣдвѣчно прѣдвиденъ на небесата планъ, за изкарването на който Христосъ самоволно дойде на тоя свѣтъ, и прѣдаде Себе Си въ ржцѣтъ на враговетѣ Си. Тя е била една самоволна жертва, принесена за насъ грѣшнитѣ човѣци, просто отъ неизказана любовъ къмъ насъ, и съ желание за нашето спасение. Тя е била смъртъ не наложена отъ никакво принуждение, освѣнъ само принуждението отъ една небесна любовъ.

Ето защо ние почитаме Христа повече отъ кой-да-бilo мъченикъ: Христосъ самоволно прѣдаде Себе Си, отъ любовъ; мъченика прѣдаде себе си подъ насилие, отъ съвѣстностъ. Ето и защо ние отдаваме повече стойностъ на извършеното отъ Христа дѣло отколкото на онова извършено отъ мъченика: Христосъ умрѣ носещъ грѣха на свѣта, за да спаси свѣта; мъченикътъ умрѣ свидѣлствуващъ за истината, за да се спаси самъ той, и дано да повлияятъ нѣкои други.

Второто възражение е: **Единъ праведенъ човѣкъ не може да понесе наказанието на единъ грѣшенъ човѣкъ.**

Безъ да спирамъ върху факта, че това твърдение рѣско противоречи на Божието слово, което казва—«Понеже и Христосъ веднажъ пострада за грѣховетѣ, Праведния за неправеднитѣ, за да ни приведе при Бога» (1 Пет. 3: 18); и безъ да наблюдамъ върху старата истина, че голѣмъ процентъ на всичкитѣ човѣшки страдания сж страдания на невинни хора за грѣховетѣ на нѣкои злодѣйци, (както прѣзъ всесвѣтската война базчетни милиони души по цѣлото кжлбо сж страдали поради прѣстѣпленията на една шепа държавни мъже,) нека посоча туй, че това възражение игнорира нѣщо, за което по-старитѣ богослови често сж говорили, но което по-новитѣ се вижда да сж забравили. Това нѣщо е, че всѣки справедливъ законъ е едно изложение въ думи (частично или изцѣло) на нѣкой отъ вѣчнитѣ принципи на правдата, слѣдователно, на Божия характеръ; за това, когато е дума за наказване

нѣкое прѣстѣпление противъ закона, трѣбва да се има прѣдъ видъ, не само прѣстѣпника, но и принципа, който той е нарушилъ, и характера, който е опозорилъ. Каквото и да стане съ прѣстѣпника, тоя принципъ трѣбва да се поддържа, и къмъ тоя характеръ трѣбва да се показва пълна почестъ; другояче принципътъ и характера се компрометиратъ, че тѣ сж индиферентни, и не ги е грижа дали принципа стане не-принципъ, и свършения характеръ стане съучастникъ съ прѣстѣпника. Прочее, като за малко оставимъ настрана прѣстѣпникътъ, и като допуснемъ, че единъ праведенъ човѣкъ не може да бже и неправеденъ, пакъ питаме—Какво прѣчи, единъ такъвъ праведенъ човѣкъ да каже, отъ една страна поради желанието си да не пострада злодѣецътъ, а отъ друга страна поради не по-малкото си желание да се покаже пълна почестъ къмъ нарушения принципъ и опозорения характеръ—«Азъ съмъ готовъ да понеса всичко, което се изисква отъ закона, за да се постигне тая цѣль»? Какво прѣчи, сждията да отговори—«Добрѣ; въ дадения случай нарушението изисква да кажемъ двѣ-годишенъ затворъ, затворъ, за да се удовлетвори принципътъ; и щомъ ти си готовъ да изпълнишъ това изискване, азъ те приемамъ намѣсто другия човѣкъ? Не само че нищо не прѣчи, но даже принципътъ и характератъ още повече се славятъ като се вижда, че единъ човѣкъ, който самъ не ги е опозорилъ, какъ, понеже желае дѣйствителния прѣстѣпникъ да бже избавенъ отъ страдание, е готовъ да понася всичко, което се изисква въ обстоятелствата.

Сега за дѣйствителния прѣстѣпникъ. Имало е и има двѣ различни разбирания за какъ трѣбва нарушения законъ да постѣпва спрѣмо нарушителятъ. Едното е, че закона трѣбва да го направи да страда поради прѣстѣплението си, и така да се научи, че «пжтътъ на безаконницитѣ е жестокъ» [Прит. 13: 15]; другото е, че той трѣбва да се старае да го поправи, за да не става редовенъ и ожесточенъ прѣстѣпникъ. Добрѣ, ако се държимъ за първото отъ тия разбирания, то питамъ—Не страда ли оня прѣстѣпникъ, който бива освободенъ понеже другъ зима мѣстото му и понася неговитѣ страдания? Ако той е достоенъ за името «човѣкъ», ако има съвѣсть, ако има сърце, не ще ли пострада още повече отъ мисълта, че единъ невин-

нень човѣкъ понася (макаръ самоволно) намѣсто него, отколкото ако само той понасяше? Въ старитѣ врѣмена, една отъ жестокоститѣ на варварската война не бѣше ли това, да убиятъ прѣдъ очитѣ на побѣдения врагъ невиннитѣ му дѣца, за да се увеличатъ неговитѣ страдания? Прѣстѣпникътъ, ако е «човѣкъ», макаръ да е освободенъ отъ физическото страдание, което обикновено ожесточава, толкозъ повече ще страда отъ умилителната и умекчителна мисль, че другъ и невиненъ човѣкъ понася намѣсто него. Той ще разбере, както нищо друго не би могло да му даде да разбере, че «пжтя на беззаконницитѣ е жестокъ».

Но ако се държимъ за второто отъ горѣказанитѣ разбирания, тогава питамъ просто това — Какво друго нѣщо въ цѣлия свѣтъ, или въ областъта на въображение, но-би избавителъ, който самоволно понася намѣсто него? «Богъ показва Своята къмъ насъ любовь, въ това, че когато ние още бѣхмъ грѣшници, Христосъ умрѣ за насъ» (Рим 5: 8). «Христовата любовь ни принуждава» (2 Кор. 5: 14). Вѣстъта за тая любовь е била славата на Християнството прѣзъ всичкитѣ вѣкове; и до тогазъ до когато има човѣци, които могатъ да дойдатъ въ умиление по благородни причини, никакви философски възражения не ще могатъ да му отнематъ тая слава.

Р. Томсжъ.

Изповѣдь на една млада душа

Една млада жена, родена въ богатъ еврейски домъ, бѣше научена още въ дѣтство, че ако произнесе името »Исусъ« това ще оскверни нейнитѣ уста. Тя бѣ възпитана и отхранена отъ твърди религиозни баща и майка. Бащата винаги настоявалъ, щото дѣцата му да ходятъ въ Синагогата. Единъжъ, когато тази млада жена била дѣте, казала: «тате, азъ не мисля че ставамъ по-добра, като ходя на черква, азъ не разбирамъ онова, което свещеника казва. За това не е ли по-добрѣ да не отивамъ?»

«Не», отговорилъ бащата, «азъ не искамъ да имамъ езичникъ въ домътъ си. Ти трѣбва да ходишъ».

Ние женитѣ сѣдѣхме най-назадъ въ синагогата, въ това врѣме мъжете се молѣха. Обикновено ние говорѣхме за различни нѣща — за слугини, за годени, за любовни афери въ различнитѣ домове. Цонѣкога се мъчехме да отгатнемъ онова, що говори свещеника, но говорѣхме тѣй високо, щото той се провикваше: »моя, женитѣ да пазятъ тишина въ синагогата».

Една чудна церемония ставаше всѣка година въ

нашния домъ и азъ като най-младия членъ въ фамилията, трѣбваше да взема участие въ нея, именно отпразнуването на Пасхата. Двѣ голѣми чаши се пълнятъ съ вино, едната която взима домовладѣцата на ежната и я благославя. Подиръ като той я благослови подава я на всички други, които сѣдатъ около масата. Тогава изважда скрития хлѣбъ и го разпрѣдѣля на всички. Втората чаша съ вино се нарича Илевната чаша. Тя се поставя тоже прѣдъ баща ми и въ този моментъ вратата се отваря. Азъ, най-младата въ домътъ, трѣбваше да отида до вратата. Всички млчатъ. Очаква се »че идущия Илия ще извѣсти радостната вѣсть за гдването на Месия. При все че бѣхъ още млада и страхлива азъ пакъ ожидахъ и се надѣвахъ за неговото идване.

За редъ години ние продължително сме очаквали неговото пристигане и сме бивали разочаровани, но вътрѣки това азъ немога да забравя какъ моето сърце се възлунуваше при отваряне на вратата, очаквайки Илия да влѣзе и каже—«Месия иде!»

О, щастливи сте всички вие, които вѣрвате, че Месия е вече дошълъ.

На осемнадесетата ми година родителитѣ ми замислиха да ме въведатъ въ обществото. И скоро азъ бѣхъ въведена въ него. Като дѣщеря на богати родители, ползвахъ се съ най-добро образование и бѣхъ красива. «Искамъ да бждешь първа и надмивнешъ всички», бѣха думитѣ на моята майка, когато ме въведоха въ висшето общество. Но въобразете си ужасътъ и раздразненето на тази майка, когато тя узна по-послѣ, че нейната обична и многообѣщающа дѣщеря е дала първата си и сърдечна любовь на единъ Християнинъ!

Прѣзъ това врѣме баща ми умрѣ. Майка ми искаше да ѝ обѣщамъ, че азъ никога нѣма да се срѣсина съ този човѣкъ, като ме затвори въ една стая, до като да ѝ обѣщамъ, че азъ никога не ще взема този Християнинъ. Азъ бѣхъ заключена въ нейната стая, подобно затворникъ. Ала не е нужно да казвамъ какъ по единъ тайнственъ за другитѣ начинъ любовнитѣ писма излизаша и влизаша въ стаята. Най-послѣ майка ми каза: «искамъ да ми обѣщашъ че ти никога нѣма да се видишъ съ него безъ мое разрѣшение». Най-многого което мога да ти позволи е да се видишъ съ него, но не и да се оженишъ безъ мое разрѣшение». Това бѣ наистина едно врѣме на изпитание. Майка ми умѣло ни задържаше единъ отъ другъ. Минаха се нѣколко години така, но моето сърце остана вѣрно нему. Азъ идеализирахъ човѣкътъ, комуто бѣхъ дала най-добрата си любовь.

«Виждамъ», каза най-послѣ майка ми, «че ти нѣма да си промѣнишъ ума, азъ съмъ загрижена за тебе. Ти си моето дѣте и азъ те обичамъ. Виждамъ, че това ще опрости живота ти, за това чувствамъ че трѣбва да изпълни желанието ти. Ако искашъ ти можешъ да пишешъ на своя годеникъ и азъ ще го срѣсина и дамъ съгласието си. Искамъ да сторя най-доброто което мога. Пиши му!»

Ахъ, пѣмахъ достатъчно вихренъ ситъ да отнеса моето писмо—ела!

Той дойде. Бяхме заедно голямо подаръ обѣдъ и грѣбнахме да се върнемъ за вѣтера. Но е нужно да ви казвамъ нашия разговоръ, обаче азъ се върнахъ сама. Прѣвъ време на нашия разговоръ азъ узнихъ, че той не ми е билъ вѣренъ и моего горделиво сърце се възмути отъ дѣло души. Азъ го изпроводихъ съ негодуване и когато се върнахъ въ къщи сама, майка ми ме изгледа очудено и каза: »какво се е случило, какъ е твоя приятелъ?» Азъ не бяхъ въ състояние да отговоря, но въпреки отговоръ азъ припахнахъ. Отнесохъ ме въ стаята и за цѣль мѣсець бяхъ между животъ и смъртъ. Изпроводиха ме въ единъ крайморски градъ. Разхождайки се край морския брягъ азъ чувствахъ загубата безвъзвратна. Единъжъ, като се вгледахъ въ синьото море, казахъ си че нѣма да живѣя, че не искамъ да живѣя и че още тази нощъ ще туря край на всичко. Върнахъ се въ хотела и кичвайки се по сгълбихъ, азъ дълбоко и тежко въздишихъ. Една млада жена, която слязаше по стѣпъ сгълби, като чу въздишаніе ми, рече: »извинете, вие дълбоко въздишате, какво ви е, изглеждате да имате тежка скръбъ?« «Да, отговорихъ ѝ азъ, мисля че живота не е достоенъ за живѣене».

»Напрѣгнѣлъ, азъ мисля че живота сгруза да се живѣе«. Азъ погледнахъ съ недоверіе къмъ тѣзи думи и прибавихъ: »кажи ми моля тайната на това!« »Азъ имамъ една приятелъ, отговори младата жена, който излекува моятъ скръбъ и мачютии. Той е билъ мой другаръ прѣвъ живота ми».

—Ще ли ме прѣпоръчашъ на моя приятелъ?

—Да, съ удоволствие. Азъ ще те прѣдстави на моя приятелъ посредствомъ една книга. Само ще ли я четешъ?

—Да, всичко което можешъ да ми кажешъ за твоя приятелъ, който е излекувалъ скръбъти ти, кажи!

—Тогавъ почакай малко.

И младата жена донесе единъ екземпляръ отъ Новия Завѣтъ съ думитъ:

—Тази е книгата, която искамъ да четешъ.

—Новия-Завѣтъ! Какво е това? Азъ никога по-рано не съмъ виждала тази книга.

—Ще ли я четешъ?

—О, да.

Азъ взехъ книгата и отидохъ въ стаята си. Отверехъ първата глава на Матея и прочетохъ първитъ стихове: »Радословие на Исуса Христа, сина Давидова, сина Аврамова«... Въ момента когато прочетохъ тѣзи думи нѣщо като че ли ме порази и азъ просто се страхувахъ да продължа, обаче виждаше ми се привѣстване и азъ не напуснахъ нито едно име, да, нито едно. Тѣ значеха много за мене. Когато дойдохъ до мѣстото, където се казва: »И ще наречешъ името Му Исусъ, защото той ще спаси людетъ си отъ грѣховетъ имъ«, азъ рекохъ на себе си: »дали не е този приятелъ, за которого ти каза, че излекувалъ нейнитъ скръ-

би и мачютии!« Сърцето ми бѣ развълнувано и за моментъ азъ бяхъ въ изумление, защото този бѣше името, което никога не бѣше произнесено дѣсе изговаря отъ еврейскъ уста. Но азъ го прочетохъ и то плащало, като огънъ въ моегъ сърце. Дойдохъ до чудесната проповѣдь на пѣтиката »Блаженни чистогъ сърдечнитъ«. Някой освѣтъ единъ добъръ човѣкъ може да каже това. »Блаженни, които плачатъ, защото тѣ ще се утѣшатъ«... Той трѣбваше да е бѣлъ съмѣнителъ онзи, чяго име бѣше ми забранено да изговарямъ, бѣлъ съмѣнителъ той не е този който пие чакама. Ако ли е той, колко е чудесенъ и колко е ужасно, че ние сме го отхвърлили! Азъ дори отидохъ до тамъ, щого можахъ макаръ и на половинъ да изговоря: »Господа, прѣсти ми«, защото наполовина пѣрвахъ тази история. Азъ продължавахъ да чега понататъкъ, където се казва, че той очистилъ прокаженитъ, далъ новъ животъ и рѣдостъ на тѣзи, които сѣ били въ скръбъ. Дойдохъ до мѣстото, където се казва, че азъ съ митаритъ и грѣшницитъ и починахъ да го обикалямъ. Когато дойдохъ до мѣстото, гдѣто се казва, че взелъ малкигъ дѣца въ обятията си и ги благословилъ, азъ вече се увѣрихъ че го любя и поискахъ повторно проща отъ Бога. Тази мисль сама проникваше въ сърцето ми и азъ неможахъ да я избѣгна и бавно, и внимателно слѣдвахъ да чега. Дойдохъ до мѣстото, гдѣто се казва, че устроили шийка прогнѣвъ него и рекохъ въ себе си: »що мразя своигъ сънародници, ако тѣ направитъ нѣщо противъ него, защото азъ го любя.« Слѣдвахъ понататъкъ и дойдохъ до срашното мѣсто, където прочетохъ за неговитъ мѣки и така се разгневихъ на Петръ, щого го намразихъ и си казахъ: »Петре, ти трѣбваше да се срамувашъ отъ себе си«. Ако азъ бяхъ тамъ не бихъ го оставила, а щѣхъ да стоя близо до него. Азъ се влюбахъ въ геролтъ на моята книга. Когато дойдохъ до великата трагедия на свѣта—разпятието на Христа—и Го видѣхъ прикованъ на кръста, видѣхъ челото на този, когото починахъ да любя, близнало въ кръвъ отъ трънетъ, които бѣха навлѣзли въ него и чухъ подигравкитъ, казахъ си: »тѣ не могатъ да го убиятъ, той ще слѣзе отъ кръста и побѣди«. Азъ чакахъ почти затаена, съ страхъ, но пакъ съ любовъ и когато той наведе главата си и прѣдаде Богу духъ, азъ затворихъ моятъ Новъ-Завѣтъ и го повърнахъ на жената, отъ която го бяхъ вземала, като ѝ казахъ: »вземега книгата си, азъ ви казахъ че имамъ скръбъ, вие ми дадохте книга и казахте, че ще ме прѣдставите на едного, който може да излекува всички мои мѣчютии. Обаче нашия Христосъ е мъртъвъ, но когато нашия Мѣся дойде ще бѣде живъ Мѣся. Но младата жена се обърна съ думитъ: »чега понататъкъ!« Азъ взехъ книгата назадъ и четохъ за първата Великодѣлка заранъ—за Възкресението на Христа—за Неговата побѣда надъ гробътъ, за неговото говоренне на Марии и за явяването му на ученицитъ. Тогавъ колѣнитъхъ при леглото си съ моя Новъ-Завѣтъ отворенъ и, като видѣхъхъ радѣтъ си къмъ небуго, казахъ: »О, Боже,

азъ вѣрвамъ сега, че Исусъ е моятъ Месия и станахъ отъ тогавъ истинска еврейка.

Върнахъ се у дома съ поправено здравѣ и казахъ на майка си: «мамо, азъ се върнахъ пакъ. Какъ изглеждамъ?»

— Да, изглеждашъ много добръ.

— О, мамо, азъ сега съмъ тъй щастлива!

— Да не си се годяла?

— Нѣщо по-хубаво отъ това, мамо. Ти нѣма криво да ме разберешъ, нали? Съжалявамъ ако те наскърбя, мамо. О, азъ намѣрихъ, намѣрихъ Месия!

— Пскашъ, значи съ това да кажешъ, че готвишъ по-голѣма скръбъ и безчестие, отколкото кой да е другъ?! Незнаешъ ли, че азъ трѣбва да те изпѣдя, незнаешъ ли, че азъ трѣбва да се откажа отъ тебе, че трѣбва да те прокълна, ако ти ми повторишъ това пакъ?

— Мамо, прочети тази книга!

— Не, азъ не мога да чета такива книги. Ти не трѣбва никога да ме карашъ да я чета; ти ме плаши. Азъ съмъ родена въ единъ горделивъ еврейски домъ и азъ трѣбва да умира, каквато съмъ родена. Ти не трѣбва да ми говоришъ повече, иначе ще трѣбва да напуснешъ моята къща.

Но азъ трѣбваше да изповѣдамъ, че той е мой Месия. Братъ ми скочи отъ масата и каза: «ти не си вече тая, която бѣше, откакъ чете оная прокълната книга.»

Тѣзи мои изповѣди бѣха достатѣчни, за да ме изпѣдятъ отъ къщи. Азъ бѣхъ вече на улицата. Когато излязахъ отъ къщи, майка ми ме погледна и каза: «въ името на твоитѣ бащи азъ те прокълнавамъ!» Азъ стояхъ сама на улицата съ куфаръ въ рѣка, тогава помахавъ на единъ кочиашъ. Поглеждайки назадъ къмъ моя домъ, обаче не вече мой, азъ видѣхъ какъ всички прозорци се затвориха, завѣси спуснаха и врата заключиха. Тамъ вътрѣ останаха майка, братъ, сестра и голѣмо богатство. За моментъ се разколебахъ и си казахъ: «възможно е пакъ азъ да съмъ се изманила, да не е той Месия, очаквания!» Но изблизна наново любовта въ сърцето ми, пѣгрѣ нова свѣтлина въ душата ми и азъ си отговорихъ: «нѣма «възможно е», положително знамъ, че той е Христосъ. Небесата разказватъ неговата слава. Тукъ нѣма мѣсто за прѣдположение».

Но изведнѣжъ бѣхъ стрѣсната отъ въпроса на кочиаша: «на кѣдъ да карамъ, госпожице?» Азъ стояхъ мълчалива, гледаща въ изумление, отстъпихъ колебливо назадъ съ думата «незная!» »Но«, каза той, »защо ме повикахте, азъ трѣбва да ви вода нѣкъдѣ! «Незная», бѣ повторилъ ми отговоръ, нѣма кѣдѣ да отида». Като свѣтквична бързина едно име ми прѣзъ умъти ми и азъ извикахъ: »У Д-ръ Робинсънъ!» Азъ бѣхъ само чувала за него, обаче не го познавахъ, нито знаехъ кѣдѣ живѣе. «Добръ», каза ми той, и подкара конетѣ къмъ къщата на Д-ра, на която лѣщеше надписъ »Д-ръ Робинсънъ». Азъ слѣзнахъ и при първо дръшане на звѣнеца излѣзо единъ старъ пастиръ.

— Вие ли сте Д-ръ Робинсънъ? попитахъ азъ.

— Да.

— Азъ съмъ еврейка, приехъ Исуса, като мой Месия, прокълна ме и ме изпѣдиха отъ къщи. Азъ оставамъ самъ сама въ свѣта, безъ домъ, безъ приятели, безъ пари. Вѣрвамъ, че Богъ ме проводи при васъ. Ще ли ми помогнете?

— О, бѣди радостна и щастлива! Но искаме една дѣщеря, влѣзъ!

Една хубава, стара, блѣлокоса госпожа — неговата жена — се показа. »Драга ми, ето дѣщеря ни, тази еврейка сега християнка е изпѣдена отъ своя домъ, прокълната е и е оставена безпомощна, ти иска отъ насъ помощъ». Да ти помогнемъ? каза тя и ме пригърна. »Ти си напуста на една майка, но си намѣрила друга».

И азъ за последенъ пътъ се увѣрихъ, че Той е истинна Месия. О, Той е моятъ Спасителъ! Аминъ!

Прѣведа А. П. М.

Младежки отдѣлъ

Великитѣ възможности у младитѣ.

Нѣкой си е казалъ: «Дѣтетото е баща на човѣка». Каквото е дѣтетото такъвъ ще бѣде и човѣка изобщо. Младитѣ сж бѣдащия човѣкъ; тѣ сж надеждата на настоящето.

Казва се за единъ римски генералъ, че когато при едно голѣмо народно тържество видѣлъ импозантната процесия и чулъ старитѣ герои ветерани да викатъ: «Ние сме били храбри!» той въздъхналъ и казалъ: «Но като тѣ немогатъ да отидатъ на бой, кой ще защити родината?» Слѣдъ тѣхъ идѣли мѣжетѣ, викайки; »Ние сме храбри!» Стариятъ генералъ пакъ въздъхналъ: »Уви, и тия скоро ще прѣминатъ и тогава кой ще се погрижи за страната ни!» Най-послѣ се задали младитѣ. Стариятъ войникъ се облѣгналъ на тогата си и загрижено се вслушалъ въ вика имъ: «Ние ще бѣдемъ храбри!» »Туй е достатъчно», извикалъ той, »отечеството е сигурно».

Да, младитѣ сж надеждата на настоящето; къмъ тѣхъ сж обърнати очитѣ на всички; тѣ сж утрѣшнитѣ родители, учители, свещенослужители, сѣдии и управници. Всичко разчита на тѣхъ. Всѣко учение и течение се старее да прави наборъ за своитѣ бѣдащи дѣйци и работници отъ тѣхнитѣ стройни редове.

Училището загрижено се старее да осигури своитѣ професори, педагози и учени отъ младитѣ. Затова само тѣхъ приема въ своитѣ сгради.

Очечеството отъ тѣхъ прави набори за утрѣшнитѣ свои защитници отъ вжтрѣшнитѣ и външнитѣ му врагове.

Индустрията и промишлеността отъ младитѣ вербува своитѣ бждащи работници, затова работилницитѣ и фабрицитѣ гъмжатъ прѣдимно отъ момчета и момичета и се оглушаватъ отъ младежки викове.

Крайнитѣ политически течения у насъ, които до прѣди войната се криеха въ най-потайни кжтове днесъ явно и безцеремонно парадиратъ и своитѣ позиви, за дѣйци и борци въ тѣхното кръвно поле, тѣ отправятъ къмъ кръжката и лесно възприемчива младежъ. Социалистическиятъ и анархо-комунистическиятъ клубове и събрания се пълнятъ отъ млади хора и отъ двата пола. Неотдавна, ораторътъ въ едно анархистическо събрание, въ края на рѣчта си направилъ силенъ и горещъ апелъ къмъ младежта, като казалъ, че тя е на която се облѣга и разчита анархизма и че младитѣ сж отъ които трѣбва да се направятъ новитѣ набори за бждащия анархо-комунистически кадръ.

Даже и модерния театръ, тоя рушителъ на религията и морала, хвърли главно очи къмъ невинната младежъ, чрѣзъ която иска да обърне въ Содомъ и Гоморъ утрѣшното човѣшко общество. Въ тъмнитѣ зали на кинематографа блѣщукатъ главно млади очи. Тамъ се слушатъ смѣхове, нечиститѣ апострофирования и звънливи гласове само на младежта.

Само едно учрѣждение слабо, а нѣкъдѣ и никакъ не вижда възможноститѣ въ младитѣ. Това е църквата. Тя е забравила думитѣ на проповѣдника: «Помни Създателя си, въ днитѣ на младостта си». Тя е глуха къмъ думитѣ на Спасителя. «Оставете дѣцата да дохождатъ при мене, и не ги възспирайте, защото на такива е царството Божие». Църквата не иска да знае за писмото на апостола къмъ младитѣ: «Писахъ вамъ, млади, защото сте кръпки, и словото Божие прѣбждва въ васъ, и побѣдихте лукаваго». Църквата не пасе право и не възпитава чедата «въ учение и наставление Господне». Църквата прави свѣсѣмъ слаби усилия за да отхрани и възрасти днешната младежъ съ евангелското млѣко, и да даде на погинващия свѣтъ спасителитѣ и реформаторитѣ отъ които той има възпитающа нужда.

Прѣдъ усилената дѣйность днесъ отъ всевъзможни учения, течения и заведения за правене набори отъ младитѣ, чрѣзъ които искатъ да постигнатъ благородни и пѣклени цѣли, младитѣ трѣбва да бждатъ крайно внимателни и осторожни.

Младежи, внимавайте какви учители слушате, какви позиви четете и какви идеи възприемате. Бѣгайте отъ всѣко учение и течение, което е изключило Създателя и Благодѣтеля Бога отъ себе си, което се гаври съ религията и дома, и което гледа леко на младежкото цѣломъдрие. Не се подавайте на ония ласкатели теоритици, доктринери и фризьори, които се силятъ да правятъ отъ вашитѣ редове набори за своитѣ бждащи рушители и палачи. Запишете се въ редовитѣ на младитѣ Христови войници, станете членове на Младежкото Християн. Дружества. тамъ гдѣто има такива, а гдѣто тия не сжществуватъ, основете и организирате такива. Присѣдинете се при нѣкоя жива християнска църква. Братствата на младитѣ християни и истината и живата християнска църква сж единственната гаранция за една добра и честита бжднина на родината ни, на домоветѣ ни.

Ив Д. Стефановъ.

Къмъ Бога, къмъ Бога очитѣ, сърдцата!

Къмъ Бога, къмъ Бога очитѣ, сърдцата!

Къмъ Бога за помощъ да викнежъ въ скръбта!

На всички народи е въ него сждбата,—

Салъ Нему е всичко всевѣчно въ властта.

Отъ него се праща по цѣла вселена

И мадрость, и милость, и правда, и миръ;

Отъ Него съ молитва, съ душа съкрушена

Да просиме помощъ, да просимъ безъ спиръ!

Да просиме всички безъ спиръ, еднодушно,

Да просиме съ вѣра и съ чисти сърдца,

Катъ тръгнеме вече достойно, послушно

По пхтя посоченъ отъ Спаса Христа!

10/X 1919 год., Самоковъ

Свещ. Ив. п. Михайловъ

Приятно ни е да съобщимъ, че Г-ца Анка Л. Мишкова, която за цѣли шестъ години е била въ Лондонъ, се е завърнала. Свършила е за мисионерка и е била пока. нена да отиде въ Китай. Обаче любовта ѝ къмъ родината я вика да изпълни този мисионерски дългъ въ своето отечество. Сега като е между насъ очакваме да чуемъ интересни нѣща.

Изкуството на живота

Едно отъ най-необикновенитѣ нѣща въ тоя свѣтъ е, че двѣ и двѣ не всѣкога правятъ четири. Художника сѣди прѣдъ канвата и туря тукъ два замаха съ четката си и тамъ други два; обаче резултата не е четири. То е поле, съ залѣзваще слънце—или пъкъ може да е корабъ плуващъ въ тихото море, или нѣкоя човѣшка фигура отправена къмъ тебе, съ чудноватъ погледъ, като че търси нѣщо да узнае; погледъ който остава въ твоята паметъ за дълго врѣме. Но каквото и да е—слѣдствието отъ тия два и два замаха не е четири; то е духътъ на вечерното залѣзваще слънце—единъ новъ свѣтъ.

Тѣй е музиката. Кждѣто двѣ ноти и други двѣ ноти сж съединени заедно отъ музиканта, резултата не е 4 ноти но едно велико Аминъ; или звѣзда въ вечерното небе, или пъкъ единъ тържественъ химнъ.

Ето това е изкуството въ живота; вземанието на двѣ обикновени нѣща тукъ и двѣ обикновени нѣща отъ другаритѣ и съединени заедно образуватъ чуденъ и прѣкрасенъ свѣтъ.

Велика задача на истинно изкуство е чудото за нахранване на петѣтъ-хиляди, кждѣто петъ обикновени хлѣба и двѣ риби въ ржцѣтъ на Господаря станаха едно изобилно угощение за голѣмото множество.

Велико изкуство е събиранieto заедно всѣкидневнитѣ звукове на свѣта и смѣстванието имъ заедно—резултата на което е—Хенделовата Месия; или пъкъ събиранieto заедно на всѣкидневнитѣ опитности отъ живота на обикновенитѣ мъже и жени въ 23-й Псаломъ, или въ една прѣкрасна поема.

Изкуство е събиранieto на обикновенитѣ нѣща и правене отъ тѣхъ нѣщо прѣкрасно.

Прѣдъ мене се явява друга гледка. Морскитѣ вълни се удрятъ една подиръ друга у брѣгътъ; а на пѣськътъ весели дѣца играятъ и пѣятъ. Близко до тѣхъ стои една госпожица дълбоко замислена, съ погледъ устрѣменъ къмъ отдалечаващия се корабъ и отъ врѣме на врѣме развѣва своята бѣла кърпичка за послѣдно—«сбогомъ». И дълго стоя тя тамъ до като корабътъ се изгуби отъ гледътъ ѝ въ обширното пространно море. Ахъ! Защо Богъ не ни е създалъ всички артисти? Бихъ обичала да изрисувамъ тая чудна, омайна гледка,

или пъкъ да опише тая послѣдна раздѣла на двѣ любими сърца. Колко сладко щѣше да е, ако всички можехме да творимъ поеми или да съчинимъ нѣкоя музика въ която хиляди ще намѣрятъ наслада и миръ. О, защо сме такива обикновени хора безъ силата на поета.

Но нека се утѣшимъ съ мисълта на незадоволството въ всѣко изкуство. Артиста всѣкога се стрѣми къмъ нѣщо, което той не може да достигне; което е надъ неговитѣ способности, за да го разбере и изрази.

Що е туй за което всички истински артисти се стрѣмятъ? Художника се труди да улови магията на свѣтлината и сѣнката на дълбоко замислений младежъ, но той никога, никога не може да схване сжщността на живота ми.

Писателя се стрѣми да изрази чувствата на Ромео и Жулиета въ оная лунна нощъ на верандата, но кой поетъ бѣ въ състояние да изрази хилядната частъ отъ тоя възторгъ на такава вѣрна любовъ?

* * *

Всѣко велико изкуство е едно несвършенство, което се старае да схване животътъ.

Защото животътъ е най-великото изкуство и великъ артистъ е човѣка, който живѣе прѣкрасенъ животъ. Ний не можемъ да се възнесемъ въ областта на поета; но желаемъ ли или не, ний всички сме артисти въ изкуството на изкуствата и произвеждаме картини на прѣкрасенъ или отвратителенъ животъ.

Тукъ сме ний, тогава, всѣкой на своя си столъ занятъ да нарисува картината на живота отъ материала, който му е даденъ.

Какъвъ е твоя материалъ? Несвършено здравие, криво възпитание, бѣденъ домъ, малко срѣдства. Азъ виждамъ, че ти гледашъ на моята работа и мислишъ, че ако само имаше моя материалъ, лесно ще е за тебе да произведешъ прѣкрасна картина на живота.

Спри, грѣшишъ съ туй. Работата е равно мъчна за всѣки отъ насъ въ тая голѣма изпитна зала. Твоя материалъ е доста бѣденъ, не по малко е и моя. Но моя драга приятелко това е, за да те тика къмъ артистски подвигъ.

Погледни на материала на истинския артистъ. Нищо не е тѣй прѣкрасно да те задоволи въ самото начало, но когато работата е свършена, ти съ омайностъ се чудишъ.

Нека твоята артистка гордостъ се събуди и да произведе отъ тоя неромантиченъ материалъ въ живота една великолѣпна пѣсень, една прѣкрасна картина Мадона, единъ 23-й Псаломъ. Нѣма по-голѣмо задоволство въ свѣта отъ това на артиста; който отъ нищожния слабъ материалъ е произвелъ прѣкрасни резултати.

Азъ видѣхъ днесъ тая сияйностъ на истинска радостъ въ лицето на едно малко момченце. «О, лельо», викаше той, харесвашъ ли тая картина?» «Мислишъ ли, че ще струва за нѣщо?» «Азъ я нарисовахъ съ тѣзи» — и малкото момченце — показва малкото кирливо моливче и гума, които той държеше въ ржката си.

Така ний всички ще застанемъ прѣдъ нашия Баща, като показваме нашия бѣденъ материалъ и слабитѣ резултати — животъ въ който сме се борили толкозъ много и като гледаме въ лицето му съ срамъ за несполуката ни и пакъ съ радостъ че сме изработили нѣщо ще питаме — «заслужава ли»? Но, пакъ то трѣбва да е съ голѣмъ срамъ, защото ний знаемъ Единъ, Великия Артистъ въ изкуството на живота, чийто материалъ бѣ слабъ — скромнъ домъ, оскъдно възпитание, малко срѣдства, ненавистни неприятели, страхливи приятели, разочаровани надежди, кжсъ животъ, и позорна смъртъ. Пакъ отъ този материалъ какъвъ великъ животъ имаше!

Можемъ ли да се оплачемъ, тогава, че нѣмаше това, което други иматъ?

Нека се въздигнемъ надъ артисткото създание, тъй че, красотата на Господа да е надъ насъ и цѣлия нашъ животъ да е освѣтенъ отъ Неговата свѣтлостъ — Христосъ, моделътъ нашъ да е винаги прѣдъ насъ.

Лондонъ, Априлъ, 1915 г.

А. Л. Мишкова.

Ти не пожела...

Искахъ азъ да те направя
Царя на мечти и на земяни.
Твойто страдъ ясно да поправа,
За да имашъ радости земни.

Искахъ да те науча
Колко гибелно и ужасно е това врѣме,
За да мога лесно те приуча
Къмъ Христовото леко и приятно брѣме.

Искахъ азъ да те изтригна
Отъ злнитѣ на свѣта.
И вечъ чиста да обгърна
Твойта душа за Христа.

Искахъ азъ да те науча
Колко гибелно и ужасно е това врѣме,
За да мога лесно те приуча
Къмъ Христовото леко и приятно брѣме.

Искахъ азъ да увѣнчая
Твойто чело съ лаври и вѣнци
И тебъ бѣдна да омая
Съ пѣсни дивни на негови побѣди.

Искахъ азъ да ти посоча твойта гибелна проказа
И тогазъ да те покана — душо при Христа ела
Но ти горда и надменна ми отказа —
Непосрамена отъ своя грѣхъ — ти не пожела! ...
12-III — 919.

В. Зяпковъ.

«Една силна воля винаги намира врѣме или го създава»

«Таланта се формира въ самота, характера въ обществото».

«Характера е който придава морална мощъ на човѣка»

„Който нѣма хатактеръ не е човѣкъ, той е вѣщъ“.

«Желанието да блѣщимъ е източникъ на разорение».

«Най-висша мъдростъ е да бждешъ постояненъ въ рѣшенията си».

«Нетърпеливостъта дразни и очуждава сърцето, кротостъта ги привлича».

«Да простишъ за получени обиди, значи да се изцѣришъ самъ отъ рана на сърцето».

«Като отмѣщавашъ, ставашъ равенъ съ твоя неприятелъ; като му простишъ, показвашъ, че стоишъ по-горѣ отъ него».

«Да обичашъ, значи да намирашъ въ блаженството на другитѣ своето собствено блаженство».

«Да любишъ — то е да знаешъ да прощавашъ, — Да имашъ въ себе си велика мощъ».

Надзирателтъ на Евангелскитѣ църкви въ сѣверна България, Д-ръ Е. Е. Каунтъ, който отсъствуваше отъ отечеството ни за повече отъ три години, се е завърналъ и наново заемъ длъжността. Искане да върваме, че съ неговото завръщане ще се засили работата на казанитѣ църкви. Очаква се да има конференция и генерално размѣстване на проповѣдницитѣ.

Печата. «Свѣтътъ» — Хасково.